

Samrøða við landsliðsvenjaran

Vit hava hitt landsliðsvenjaran, Flemming Black, og spurtt hann um eitt og annað viðvíkjandi hond- og fót bóltssíðslidnum.

Fyrst av øllum spurdu vit hann hvussu hann var komin í samband við ÍSF.

»Jú, eg hevði spurt meg fyrri hjá einum av mínum gomlu næmingum, eg eri lærari á ítróttarskúlanum í Vejle, um hvussu tað lá fyrri at koma til Føroyar sum venjari, helst handbóltvenjari. Mær dámar so sera væl í Føroyum.

Ein dagin ringdi so Henning Eysturoy fyrri ÍSF og spurdi hvussu tað lá fyrri at verða hond bóltvenjari hjá landsliðnum í summar. Eg tók av, og 14 dagar seinni, 6. mei, fór eg so út Kbh. Beinavegin ið eg kom var eg á fundi saman við ÍSF fyrri at fáa nærri at vita um arbeiði mitt. Úttøknevndirnar hjá ÍSF úttaka landsliðini, men teir úttaka bert liðið, 16 mans ella hvussu nógvir teir verða, og so má eg sjálvur um hvar og hvussu eg nýti teir.

Spurdur um hvat hann helt um áhugan og venjingarhugin hjá spælarunum helt Black: »Jú, áhugin er stórur, og alt gongur eftir skránni. Hvør einstigi spælarin hevur sítt egnu venjingarskema, og teir gera nógv til nyttu, tað visir tann seinasta »testin«. Allir teir úr Havn arbeiða hart og ansa eftir sær hvat royking, drekking o. a. viðvíkir.

Hondbóltssíðslid er betur fyrri enn fót bóltssíðslid av tí at allir spælararnir bøgva í Havn. Men nú leingist eg eftir at sleppa inn í hollina at venja. Tað eru 2 slag av handbólti, úttandura og innandurahondbóltur, og tað er ógvuliga stórur munur á hesum báðum sløgum av handbólti.

Vit mugu eisini læra eitt sindur av »system-hondbólti«

tí uttan »systemir« kann ikki spælast í dag.

Viðvíkjandi felagsvenjing hjá fót bóltsspælarunum fari eg at royna at savna allar spælararnar til felagsvenjingar onkra week-end. Kanska fáa vit eisini onkran venjingardyst í lag, t. d. móti A.G.F.

Hetta er triðju ferð eg eri í Føroyum, og tað er stór framgongd at siggja síðan 1966. Teknikkurin er nógv batnaður, men enn verður ov nógv »spærkað fót bólt«. Vøllirnir eru heldur ikki góðir, ein spælarin ið ger eina glíðandi tackling skreivir seg jú upp, og málmennirnir sláa seg jú næstan í hel tá teir blaka seg. Lukkutið, nú hava vit fingið loyvi til hvørt fríggjakvøld at venja á grasvøllinum úti á læraraskúlanum.

So vitt eg siggi hava vit eitt gott landslið, uttan tær stóru stjørnurnar. Eitt soverði lið er ofta betur enn eitt ið hevur onkran ið er stjórna, og tí ikki toli so mu viðferð sum hinir.

Uppgávan hjá handbóltssíðslidnum er nógvur ferðir verri enn tann hjá fót bóltssíðslidnum. Ísland spælir jú handbólt í Europeiskum topklassa, so vit skulu verða glaðir um vit fáa eitt toluvíst úrslit í Íslandi. Og hattar hoyrir onga staðir heima at vit skulu spæla sama dag ið vit koma til Íslands.

Á handbóltssíðslidnum skara tverri mans út. Teir eru Vagnur Michelsen og Sverri Jacobsen, Sverri er í internationalum topklassa. Vangur og Sverri verða teir ið skulu gera málini; hinir sjálvandi eisini, men fyrst og fremst skulu teir hjálpa hesum báðum so teir fáa skotið. Verju-leikararnir Hans Mortensen, Hendrik Rubeksen og Petur Sigurd Rasmussen eru harðir og góðir, eins og Eckhardt Persson og Kristian eru ógvuliga skjóttir og kanska fáa okkum nokur mál uppá skjót upplup. Málmennirnir eru góðir, men

Egon hjá strandingum skuldi eisini verið við.

Fót bóltsmennirnir eru heilt góðir, t. d. er Jóannes hjá TB ógvuliga kvikur millum stengurnar. Kári Tórsteinsson er ungur, men móttir væl. Ólavur er ein ógvuliga góður málmður.

Eg skal hava 3 miðvøllsleikarar ið orka at tuskast ein heilan dyst, tí eg vænti at vit fara at spæla 4—3—3 uppstillingina. Eisini leggi eg stóran dent á opið vongspeil, vengurnar heilt oman til baklinjuna og so innfyri. Vit mugu eisini royna at spæla so einkult sum gjørligt, og ikki sum tað ofta verður gjørt her, trøngt og torført.

Tað verður uttan íva torført at fáa nakran venjingardyst til handbóltssíðslid, men pressan er væl komin at stilla eitt lið tá ið vit nú finna fram til endaliga landsliðið.

Afturat hesum kann leggjast at Flemming Black hevur spælt handbólt í Svendborg; tá lá

Svendborg í donsku 1. divisióini, hann spældi eisini 5 uniónsdystir fyrri Fyn, men eftir at Black fór haðani gekk skjótt aftur á hond, meðan liðið (Vejle), ið hann kom til, knappliga byrjaði at vinna sum ongantíð áður.

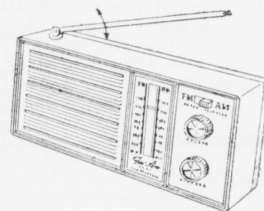
Enn tann dag í dag kann Black fáa eitt lið, ið illa nokk hongur saman, til at spæla góðan handbólt og geva tí sjálvsálit. Nøkur dømi kunnu nevast. Næstseinstu kappingarar var Black venjari hjá VIF úr Vejle, og vildi tí ikki spæla við sjálvur. Liðið maktandi ikki at útføra tað í praksis ið Black hevði lært teir. Vejle tapti 5 dystir á rað, men tá helt Black,

at nú kundi tað vera nokk. Hann fann sær klæðini fram aftur og byrjaði at spæla. Skal eg leggja afturat at Vejle ongan dyst tapti eftir at Black var komin við aftur? Seinasta ár var stóðan hjá Vejle enn verri: Eitt einasta stig hevði Vejle áðrenn jól. Black var hildin uppát; helt seg vera ov gamlan, og hevði eisini ein skaða í rygginum, men tá nú VIF kom og bað hann vælsignaðan hjálpa teimum, ja, so fór Black enn einaferð á vøllin. Vejle IF kom heilt upp til 3. plássið, bert 2 stig frá at rykka uppá í 1. divisióin. Nú kann ein og hvør sjálvur meta um mannin ið er landsliðvenjari í Føroyum.

Tá Black í august mánaða fer heim aftur, tá biður eitt venjarastarv eftir honum. Hjá Vejle IF — sjálvandi.

Bill.

CONION ferðaradio

Millumbylgja við Tórshavn-Radio. — FM bylgju umráði. Útvarpið byrjar at senda FM í summar.

Við tasku og oyraproppi. — Prisur: 228,00 kr.

RADIOBÚÐIN, Runavík, tlf. 7008

RADIO-EL Tórshavn, tlf. 1397

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

At spæla sær við í 20. øld

Fyrri 15 árum síðani var tann ungur sovjetisk verkfrøðingurin Jurij Dolmatovskij millum teirra sum kappaðust um at gera tekningar til fyrsta sovjetiska smábílun. Uppskotið hjá Jurij Dolmatovskij varð ongantíð sett í framleiðslu, men tó er »Bjelka« hansara ikki gloymd. Tá biltíðin og hennara mongu spurningar verða viðgjørð í útleskum bløðum verður ofta víst til hetta uppskotið. Og »Bjelka« skundaði undir tær ætlanir um »familjubíli«, sum fingur »Zaporozjets« sum fyrribils úrslit. Uppskotið hjá Dolmatovskij fekk eisini liv í sjálvsíðslid av bilum í Sovjetsamveldinum. Í løtuni koyra yvir 1000 bílar, sum áðarnarir sjálvir hava gjørt. Síðani tá er Jurij Dolmatovskij blivin cand. techn. og leiðari av útsjóndardeildini hjá flutningstólum við »Sovjetiska visindaliga granskningarstovnin fyrri tekniska este-

tikk«. APN-tíðindamaður hevur vent sær til Dolmatovskij við nokrum spurningum um nútíðarbilin og hansara pláss í samfelagnum.

— Tá tygum teknaðu »Bjelka«, hugsaðu tygum um ein bil, sum kundi hóska til flestu familjur. Hvát halda tygum í dag um privatbilin og samfelagsliga pláss hansara?

— Tað verður neyðugt at viðganga, at uttan privatbilin virkar nútíðarsamfelagið ikki. Tað, sum bilurin serliga hevur fram um onnur flutningstól, er ferðin. Hann er eisini góður at ferðast í, biligur og leysur av øllum tí, sum annars bindur hini flutningstólini. Fyrri bilinum talar eisini tað, at hana er gott fleggingarnál, hann stimbrar ferðamannalívið osfr. Og so eitt, sum kanska er eitt sindur logið, kann verða nevnt afturat, og tað er tað, at tað tykist, sum

tann alskur, sum fólk fyrr høvdu til húsdjór av ymsum slag, nú er fluttur yvir á bilin; bilurin er vordin »familjulímur«, sum krevur røkt og umsorgan.

— Hevur bilurin tekniska ávirkning á samfelagið?

— Sjálvsagt. Hann er sambindingarliður millum menniskja, teknikk og ítrótt. Og á okkara tíð er bilurin eisini vordin tekniskt leikutoy, sum fólk krevja at fáa; tað er teknikk møgult í dag at gera heilautomatiskan bil, men hetta hevur ongan áhuga, tí fólk vilja sleppa at stýra sjálvi. Og er nokur orsök til at taka hendan stuttleikan frá fólk?

— Henda frálíka tekniska leikan hevur eisini eina aðra síðu...

— Ja, og hon er ikki tespil. Á sinni var bilurin uppfyrin fólk til gagns. Men henda biltíðin, sum vit nú kenna, kom so knappliga og óvæntað, at bilarnir

nir »rendu saman« við vegabygging, býabygging, psykologisku orku manna osfr. Menn hava roknað út, at á gøtunum í nútíðarbynum eru einans 15—20 pst. av plássinum ikki fjald av bilum, og bilarnir koyra við meðalferð upp á 15 km um tíman.

Vegirnir eru ein stórur spurningur. Nútíðarbilurin kann lettliga koyra langar leiðir við 150 km um tíman. Men vegirnir loyva honum sjáldan at brúka hesa ferð; og í teimum stóðum, har vegirnir eru góðir, kann tað vera so tjúkt av bilum, at tað næstan ikki er koyrandi, tað er sjáldan, at tað slepst upp um 70 km/t. Royndir í Vesturtýsklandi hava sýnt, at undir slíkum umstøðum vinnur sjálvst tann kringasti bilførarin ikki meir enn 20 minuttir fyrri hvørjan 1500 km. Og tann, sum skundar sær í vánaligum koyrilíkindum, má vita, at hann

brúkar meiri bensin, slitir bremsurnar meiri og oftari kemur í vandastøður.

Í metingini av koyrilíkindunum hevur maðurin sjálvur stóran týðning. Tað er almanna kunnugt, at hesi seinastu mansaldarnar er menniskjan framfarin bæði kropsliga og andliga, men — tíverri — reaktiónsferðin er so at siga ikki broytt, og júst hon hevur stórtýðning fyrri koyritrygdina.

Hesi seinastu 40 árin er koyriferðin vaksin í miðal til tað tvífalda, accelerationstíðin er minkað niður í fjórðing, og bremsulongdin er sjálvsagt styttað samsvartandi. Men samanlagt kann sigast, at av øllum flutningstólum er bilurin ringast fyrri, hvat umstøðum viðvíkur. Taka vit t. d. jarnbreytirnar, so hava tokini autamatiskar trygdarskipanir, tæy verða ferd av væl-lærdum fólk, og sjálvir skinnararnir eru jú ein trygdarskipan fyrri seg. Á sjónum og í luftini hava fðrini tann fyrirum, at »vegurinn« er óavmarkaður, og at stór nøgd av autotólum er til taks.